

Nimic despre ce se poate scrie

Într-o seară, într-o bodegă, doi tineri de 25 de ani, Titus și Laurețiu, prieteni încă din vremea liceului, absolvenți de facultate, lefteri și plini de idealuri scriitoricești, se întalnesc pentru a-și discuta marele proiect – un scenariu de televiziune, scris în colaborare, care să le aducă bogăție și glorie. Ședința lor începe cu niște declarații înflăcărâte, adevărate jurăminte de credință, despre Misiunea Creatorului de Azi și Datoria Față de Viața Adevărată. Uniți și îmbărbătați de bere și de aceste aspirații împărtășite, Titus și Laurețiu își încep lucrul. Țes poveste după poveste – iar noi le vedem pe rând – și de fiecare dată imaginația lor se poticnește și intră într-un punct mort. Aceasta este soarta poveștii (începută cu multă încredere) **Chemare în viitor** – un meteorolog nebun, care vrea să atragă atenția lumii, crede că a dat lovitură răpindu-l pe fiul Președintelui, deși în realitate n-a pus mâna decât pe un coleg de școală al acestuia, care avusese nefericita inspirație de a se da drept cine nu este; **adevăratul** fiu al Președintelui dispare și el, nu se știe unde – nici măcar Titus și Laurețiu nu știu, drept care ei atacă un alt subiect: **În ziua întâlnirii noastre**. În ziua respectivei întâlniri, viitorul erou – un tânăr și timid profesor – se plimba pe strada viitoarei eroine – una dintre elevele

sale –, când deodată, ridicând capul, o văzu cocoțată într-un copac și făcându-și nevoile. „Bună ziua”, spuse ea cu un zâmbet pierit – și aici piere și inspirația celor doi. Pe parcursul serii, din ce în ce mai înverșunați și mai refractari unul la ideile celuilalt, Titus și Laurețiu se mai războiesc cu: **Întretăieri** – povestea unor foști colegi de liceu, unul strălucit, celălalt mediocru, care se reîntalnesc peste ani, când rolurile s-au inversat; **Hoitul din pivniță**, în care un tânăr reîntors în satul natal descoperă o taină oribilă la care toți sătenii sunt părtași; **Apocalipsa după Dunăreanu**, unde un supererou pe nume Decebal Dunăreanu se confrută cu Virusul vacii nebune, importat de un politician învins și invidios; și, în fine, **Creaturile din tenebrele întunericului** – delir total, în care România e prezentată ca un câmp de luptă între vampiri și extraterestri.

În scurtele pauze din bătălia lor cu îngerul și demonul creației, viețile personale ale celor doi ies la iveală. Urmărindu-și însă viziunile, Titus și Laurețiu ignoră materialul dramatic din propriile vieți (un tată care a dispărut din senin de-acasă, o prietenă răvășită în urma unui avort, ce a plecat să-și caute fericirea în altă parte). Tot așa, ei ignoră evenimentele din lumea exterioară. Pe parcursul serii, ei sunt întrerupți pen-

tru câteva clipe de strigătele unor greviști defilând pe bulevard; aud la radio despre o altă grevă – șoferii de autobuz cerând interzicerea serviciului de Maxi-Taxi; aud (dar nu ascultă) despre sinuciderea unui bătrân demnitar, demascat ca fost informator; primesc nepăsători confesiunea unui tânăr disperat, fost șef de promoție, care vrea să ajungă în străinătate prin orice mijloace (ii vor da cinci mii de lei și îl vor expedia); nu aud conversația unor femei frumoase, la o masă de lângă ei, despre eșecul sentimental și despre singurătate; aproape că nu remarcă încercarea ineptă a unor inși mascați de a jefui bodega; pierduți în elaborarea **Apocalipsei după Dunăreanu**, nu aud chiar deloc radioul anunțând atacul nuclear al Irakului împotriva SUA, nici discursul președintelui României, care proclamă starea de urgență; pierduți în **Creaturile din tenebrele întunericului**, sunt agasați de larva sirenelor, care îi împiedică să se concentreze. Rămăși singuri la o masă, ei se ceartă în continuare, în timp ce întreaga bodegă este ridicată, cu macaraua, deasupra capetelor lor – un ordin de la primărie, care le-a trecut și el pe la urechi. Într-un târziu, epuizați de efortul lor steril, cei doi se ridică de la masă și pleacă, prin pustiu, fiecare spre casa lui. Poate că mâine vor avea mai mult succes.

Întretăierea

Doi foști colegi de liceu, Claudiu și Robert, se reîntalnesc, după 25 de ani, la un eveniment cultural-monden. Claudiu, care în liceu fusese o prezență insipidă și un elev mediocru, a ajuns un superstar de televiziune, lider de opinie, afacerist de succes, simbol al reușitei pentru sute de mii de oameni, căsătorit, tatăl a trei copii. Robert, în schimb, avu-

sese totul în liceu: aprecierea profesorilor, strălucire printre colegi și iubirea Flaviei – actuala soție a lui Claudiu. Acum, el locuiește singur într-o garsonieră sărăcăcioasă, unde își scrie articolele pentru reviste cu tiraj redus.

Măgulit de contrastul dintre evoluțiile lor și într-un elan de mărinimie, Claudiu îl angajează pe Robert în ser-

viciul său de relații publice și, ulterior, îl plătește să-i scrie biografia: luat de valul succesului său, Claudiu a ajuns să se considere un om cu o menire istorică, cu un traseu exemplar, care trebuie împărtășit multimilor. Deși resentimentele lui cresc pe zi ce trece, Robert se cufundă cu totul în scrierea biografiei; acceptă, la cererea lui Claudiu, să-i cedeze faima și

1. *La răscrucea vieții* Dramaturgie virtuală

strălucirea din liceu, chiar și iubirea Flaviei, păstrând pentru el însuși doar rolul unui admirator umil. Autoanihilându-se astfel, Robert își recrează, prin celălalt, vârsta de glorie, pe care o continuă, într-un fel ce lui i se pare logic, prin exaltarea realizărilor celuilalt, după cum continuă, în scris, povestea de dragoste cu Flavia, printr-o căsnicie ideală. Pentru *adevăratul* Claudiu (nu cel din opera sa hagiografică) ajunge să simtă un amestec de ură (din cauza megalomaniei, mitocăniei și fățărniciei lui) și admirație confuză: acest om, totuși, i-a trăit viața. În același timp, Claudiu (a cărui căsnicie n-adeuce nici pe departe cu priveliștea idilică evocată de Robert) începe să-l invidieze la rândul său pentru acele pagini, pentru acele experiențe fals atribuite, pentru acea dragoste adolescentină

de care el n-a avut parte. Chiar în beția mării lui, Claudiu simte că cele mai frumoase momente din viața sa *le-a trăit de fapt Robert*. Într-o criză de gelozie, el pretinde de la Flavia ceea ce ea îi oferise, demult, lui Robert. Hărțuită, confuză, Flavia încearcă să discute cu Robert, care până atunci o evitase. Dă de un Robert la fel de arrogant și de vulgar ca soțul ei, pe care Robert începuse inconștient să-l imite. Între ei nu se mai produce nici un fel de apropiere. Contactat pe ascuns de poliție, Robert acceptă să le furnizeze informații despre afacerile necinstite ale lui Claudiu. La rândul lui, simțindu-se din ce în ce mai amenințat de prezența lui Robert în intimitatea sa, Claudiu ordonă uciderea lui. Cea de-a doua inversare de roluri din viețile lor este aproape gata: Claudiu încearcă să-și cuce-

reasă soția maimuțărind jalnic comportamentul unui adolescent înflăcărat, impetuos, romantic – comportamentul lui Robert, pe care acesta i l-a împrumutat în biografie; iar Robert devine din ce în ce mai obsedat de putere, pe care Claudiu o întruchipează în ochii lui. În final, Claudiu este arestat de poliție chiar în timp ce o caută pe Flavia (fugită de-acasă) pe străzi, ca un îndrăgostit disperat. Face un infarct în arest, în timp ce compune poezii sentimentale pentru soția lui. Iar Robert își vede visul cu ochii, preluând pentru câteva zile afacerile în derivă ale lui Claudiu. Este găsit de ucigașii plătiți de Claudiu și aceștia își onorează contractul.

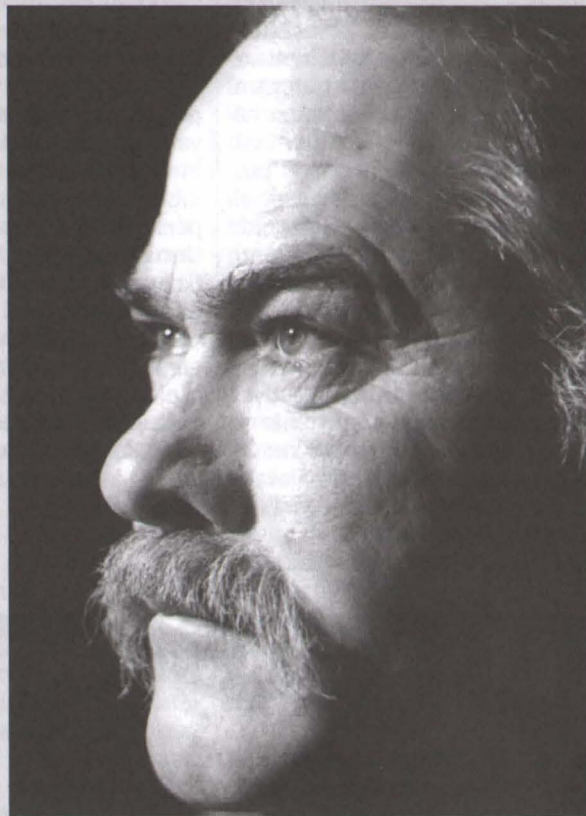
Andrei Gorzo și
Matei Florian

1. *La răscrucea vieții*
S *moartea unui artist*

Nae Gh. Mazilu

Un necruțător destin a făcut ca moartea să ne răpească un drag prieten și un actor de distincție, după o suferință îndelungată. În august ar fi împlinit 68 de ani de viață și 33 de artă, dar aceste vârste se măsoară, de fapt, prin sutele de roluri din teatru și cinematograful.

În viață, a fost un boem incorigibil, cu nespuse dragoste de petrecere și de prietenie; în profesie, era tenace, auster, „câinos” chiar, cu sine, dar și cu alții; pentru colegii de scenă a rămas un bun actor și un partener buclucaș (nu suporta comoditățile, jongleriile ori sperjurul profesional), iar pentru publicul său, un actor mare pur și simplu. Cea mai îndelungată parte a vieții și a carierei le-a dedicat Teatrului Național din Craiova, împărtășind publicului durerile, speranțele, păsurile și pasiunile, idealurile și ideile personajelor. A fost Voievodul Apă-Dulce, Portarul din *Macbeth*, Timoteo din *Mandragola*; a mai fost lanke și lanache, Manole, Cetățeanul turmentat, Crăcănel și Un Catindat, Călin Ababei, Minică, Moș Nichifor... A jucat 25 de roluri importante în filme precum *Buzduganul cu trei peceți*, *Pintea*, *Bunicul și doi delincvenți minori*, *Plecarea Vlașinilor*, *Vifornița* etc. În toate aceste întruchipări, pe care memoria noastră le păstrează proaspete și luminoase, a trăit o dată cu eroii săi, făcând sesizabile publicului cele mai mici nuanțe ale sufletului lor. Fiu adoptiv al Craiovei, a iubit enorm această matcă trainică și vatră caldă, lăsându-ne chiar o deviză – „Craiova, mon amour” – pe care sigur o vom transcrie pe o carte. A fost,

rămâne de neuitat. Pe lespedeaa funerară să lăsăm să cadă o lacrimă și o sclipire din vinul eternității...

Al. Firescu